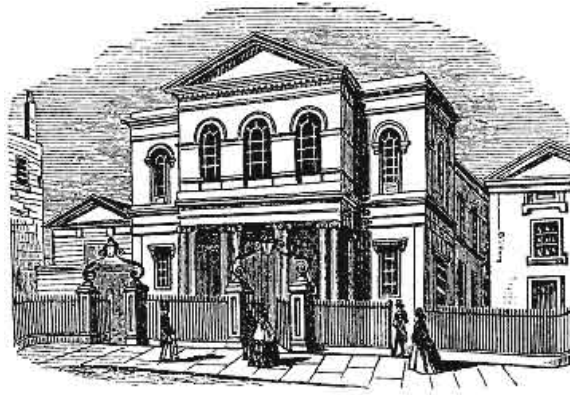

Dr. J. Gill weerlegt de kinderdoop

Dr. J. (Joannes) Gill (1697-1771) was een vooraanstaande Strict Baptist theoloog en prediker in NewParkStreet Chapel, Soutwark, Londen. Later preekte C.H. Spurgeon daar. vertaald door Stichting het Braambos

New Park Street Chapel, at the time Charles Haddon Spurgeon commenced his pastorate there.

Dr. J. Gill noemde de kinderdoop een part en pilaar van de roomse kerk. Hij werd gevraagd dit te bewijzen, of te herroepen. Hier volgt een vertaling van de voornaamste punten uit zijn antwoord:

Ik wil eerst herhalen wat ik schreef: De kinderdopers zijn altijd onrustig en niet op hun gemak als zij proberen de onschriftuurlijke kinderdoop te verdedigen, die toch niet anders is dan een part en pilaar van Rome, waarbij de antichrist zijn verderfelijke invloed over de wereld verspreid heeft. De kinderdoop is ook de oorzaak en grond van de vereniging van kerk, staat en wereld, houdende hen tezamen. Ik gebruik de naam kinderdoop omdat het de gebruikelijke naam is, want het zou beter sprenkeling genoemd kunnen worden, daar dit de manier is waardoor het uitgevoerd wordt.

Het is algemeen bekend dat traditie, of overlevering, in het pausdom gelijkgesteld, of nog hoger geacht wordt, dan de heilige Schrift. Nu, die zogenaamde apostolische traditie, is de pandoradoos waar al de dwalingen uit voortkomen. Zelfs de dwaaste dingen, zoals de onderhouding van kerstmis, pasen, vastendagen, beeldendienst, biecht, laatste oliesel, Mariaverering, bidden tot de heiligen, vagevuur, enz.. Alzo is de doop der kinderen gegrond op traditie.

De eerste schrijver die het noemt is Rufinus, de vertaler van Origin, en zijn interpolater. Augustinus, die gelijktijdig leefde, was een warm voorstander van de kinderdoop, hetwelk hij overnam van Rufinus' Latijnse vertaling. (In Origin's Griekse geschriften was niets van de kinderdoop te vinden.) Geen andere schrijver, voor die tijd, spreekt van apostolische traditie. Rufinus' woorden zijn: 'Zo heeft de kerk, tot wegneming van de erfzonde, van de apostelen een overlevering ontvangen om de doop aan de pasgeboren kinderen te geven.' Dus, de hele apostolische traditie rust op het getuigenis van een man!

Niet alleen Rome, maar ook sommige protestanten hebben dit overgenomen. Iemand schrijft over Johannes 21:25: 'Het is heel goed mogelijk dat de kinderdoop een van de ongeschreven dingen is.' Een ander meent: 'Al de geschriften van de apostelen zijn niet tot ons gekomen.

Het kan een verloren brief geweest zijn.' Dit is al genoeg bewijs dat de kinderdoop niet in de Bijbel te vinden is!

Basil, die leefde in de vierde eeuw, spreekt over de ceremoniën die toen in gebruik waren bij het dopen, als het slaan van een kruis -waar wordt dat geleerd in de heilige Schrift?-, de zegening van het water en de olie -waar wordt dat geleerd in de Bijbel?-, een persoon werd nu driemaal ondergedompeld -vanwaar was dat?

Twee of drie kerkvaders zeggen van de kinderdoop dat die niet was vastgesteld voor het jaar 418. Het concilie van Carthage maakte in dat jaar de kinderdoop een canon van de kerk. Paus Innocent heeft het bevestigd met deze woorden: 'Het heeft ons behaagd, dat allen die ontkennen dat pasgeboren kinderen gedoopt moeten worden, hen vervloekt te laten zijn.' Zo mag het dan met recht gezegd worden, dat de kinderdoop een part van Rome is.

Ook de verandering van de vorm, de onderdompeling, welke de manier was gedurende 1300 jaar, is door Rome veranderd in sprenkelen. De Griekse kerk handhaaft onderdompeling. De Anglicaanse kerk heeft sprenkelen toegelaten, maar doopt tot op heden (1750) nog door onderdompelen. De Presbyteriaanse kerk veranderde de doop met één stem meerderheid (25-24), en is toen bij een order van het parlement vastgesteld.

Hieruit blijkt dat de kinderdoop een part van Rome is. Het is ook een pilaar van haar; het ondersteunt en geeft haar een sterke bewijsgrond tegen de protestanten, tot voordeel van haar traditie. Rome's zeggen is: 'Daar gij de door ons ingestelde kinderdoop hebt aangenomen, waarom dan niet de andere tradities?'

Door de kinderdoop heeft Rome hele landen zogenaamd christelijk gemaakt, en haar macht en verderfelijke invloed over een groot deel der wereld uitgebreid, en doen voelen door haar banvloeken en de vreselijke vervolgingen.

Een ander groot kwaad dat de kinderdoop heeft teweeggebracht is, dat het de kerk en de wereld heeft samengevoegd, alsook de kerk en de staat. De kerken die zich vrijgemaakt hebben van de staat, kunnen echter zolang zij kinderen dopen, de wereld niet uit de kerk houden.

Opmerkelijk zijn de verschillende redenen die gegeven worden tot verdediging van de kinderdoop. Sommigen plaatsen het in de interest der kinderen in het genadeverbond, en hier spreken zij zichzelf of elkaar tegen. De één zegt: 'het kind is in het genadeverbond,' een ander: 'het kind wordt door de doop in het verbond gebracht,' een ander: 'niet in het inwendige, maar in het uitwendige verbond.' Wat dat uitwendige verbond is, kan geen mens zeggen! Anderen zeggen weer: het is niet zeker dat hun kinderen ware verbondelingen zijn, zij zijn met hun gelovige ouders in het verbond begrepen, en hebben daarom recht op de doop en het kerklidmaatschap.' Nu, wat zijn kinderen van gelovige ouders? Zijn zij niet in zonde ontvangen en geboren, vleselijk en behorende tot de wereld, zolang zij niet door genade geroepen en overgebracht worden in de ware Kerk? Nu, is dit niet de wereld in de kerk brengen, of is de plaatselijke kerk geen vergadering meer van ware christengelovigen?

Uit dit alles blijkt hoever het pausdom is doorgedrongen, en dat er geen ware reformatie, noch scheiding van kerk en wereld kan plaatshebben, totdat de kinderdoop opzij is gezet.

Nu wij in deze tijd met rede verontrust zijn over de voortgang van het pausdom, is het dan niet noodzakelijk dat wij eerst onszelf ontdoen van alle overblijfsels van het pausdom, en zo met meer succes de verdere voortgang en verspreiding verhinderen?

Het verbond met Abraham

Het verbond gemaakt met Abraham, is het grote steunpunt dat de kinderdopers gebruiken. Het is een grond waarmede zij hun onschriftuurlijke doop ondersteunen, handhaven en verdedigen. Indien het bewezen kan worden, dat het verbond met Abraham het genadeverbond niet is, of was, dan valt de meeste grond waarop zij steunen weg.

Nu, dat dit verbond niet het genadeverbond is, of was, blijkt duidelijk:

1. Nergens in de heilige Schrift wordt het zo genoemd. De Bijbel noemt het, het verbond der besnijdenis (Hand.7:8). Er is niets meer tegengesteld dan genade, en besnijdenis hetwelk is een werk der wet. Die daardoor gerechtvaardigd willen worden, zijn van de genade vervallen (Gal.5:2-4; Heb.11:6). Het verbond met Abraham is ook niet hetzelfde waar de Kerk nu onder is, dit is het nieuwe verbond, of de nieuwe administratie van het genadeverbond (Hand.15; Hebr.8:8-13).

2. Het verbond der besnijdenis blijkt een verbond, of werk te zijn, daar het bij de mens onderhouden moest worden, met zware straf bedreigd bij nalatigheid. Abraham en zijn nakomelingen moesten het onderhouden; er moest wat gedaan worden. Dit is duidelijk een werk. Bij verzuim daarvan: 'Dezelve ziel zal uit haar volken uitgeroeid worden' (Gen.17:14).

3. Dat het een werkverbond was, is ook duidelijk daar het gebroken kon worden (Gen.17:14). Het genadeverbond daarentegen, is onbreekbaar. God wil het niet breken (Ps.89:35), en de mens kan het niet breken.

4. Het is zeker dat het verbond met Abraham in zijn inhoud van een burgerlijke en tijdelijke natuur was (Gen.17:2-8), betreffende dingen die geen plaats hebben in het genadeverbond, niet meer dan de verandering van Abrahams naam.

5. Daar waren personen die ondanks hun besnijdenis, geen plaats hadden in het genadeverbond, zoals Ismaël en Ezau. Terwijl er anderen waren, die niets van doen hadden met Abrahams verbond, zoals Lot, Melchizédek en Job, die zeker in het genadeverbond waren.

6. Ook is het verbond dat genoemd wordt in Gal.3:17 niet hetzelfde verbond. Dat was gemaakt vier honderd en veertig jaar voor de wet, toen Abraham nog in Mesopotamië was. Hij was toen vijf en zeventig jaar oud, maar hij was negen en negentig, toen hij het verbond der besnijdenis ontving.

7. Het genadeverbond is opgericht met Christus als het Hoofd der uitverkorenen, in Hem als hun enig Hoofd. Indien Abraham een verbondshoofd was voor zijn natuurlijk of geestelijk zaad, dan zouden er twee hoofden zijn, welk een onmogelijkheid is. Geen mens is in staat om een verbond met God te maken. Het genadeverbond is niet gemaakt met een mens, of met een man namens anderen. Wanneer wij lezen van verbondmaking dan is dit te verstaan van de openbaring der belofte en de zegeningen daarvan.

8. Hoewel er veel drukte gemaakt is over het verbond met Abraham, is dat verbond der besnijdenis niet met de jonge kinderen gemaakt, maar met de volwassen ouders. Waren zij gelovig of ongelovig, zij waren verplicht hun pasgeboren kinderen te besnijden, en niet al hun kinderen. Alleen hun mannelijk zaad. Dus het verbond was niet gemaakt met hun kinderen

die zichzelf niet konden besnijden, maar met hun ouders. En niet hun kinderen alleen, maar ook de ingeborene van het huis (Gen.17:12), en de gekochte met geld van alle vreemden, welke niet van hun zaad waren.

De bovenstaande punten konden nog meer uitgebreid worden, maar er is genoeg gezegd tot bewijs, dat er geen grond is in het verbond met Abraham, tot verdediging der kinderdoop.

Nu zijn er anderen die zeggen: 'wij gronden de doop der kinderen niet op het verbond, maar op het bevel.' Zij verwijzen dan naar Matt.28:19: 'Gaaf dan henen, onderwijst al de volken, dezelve dopende,' enz., en zeggen dan dat in *al de volken* ook de kinderen begrepen zijn. In dit bevel echter, zijn niet alle personen begrepen om gedoopt te worden, alleen diegenen die onderwezen zijn, en discipelen zijn gemaakt. *Al de volken* (in de Griekse taal), is onzijdig. *Dezelve*, is mannelijk. Dat bewijst dat niet iedereen is bedoeld, wat ook niet de mening van de kinderdopers kan zijn, daar zij de doop beperken tot de kinderen dergenen die geloven, of lid van hun kerk zijn, waardoor zij ook weer min of meer terugvallen op het verbond met Abraham.

Naschrift

Wat is de rede, hoewel er niet het minste gebod of voorbeeld van in de Bijbel is, dat nochtans de kinderdoop zo halsstarrig vastgehouden en verdedigd wordt? En dat op verschillende gronden zoals: veronderstelde wedergeboorte, het geloof dat in het kind wezen zou, enz. Komt het niet hieruit, dat de mens in zijn werkheiligheid wat toe wil brengen aan zijn zaligheid, en zelfs zo ver gaat als namen te schrijven in het verbond der genade? Wanneer zullen christenen ophouden met toe te doen, of af te doen aan het heilig Woord?